

Redactioneel

Hydrologische processen voltrekken zich vaak in stilte. Goed, een waterval klartert, een beek kabbelt en de zee ruist, maar grondwater verplaatst zich doorgaans zwijgzaam. Sensoren zeggen 'plop' of 'piep', maar verder lijkt het stil te zijn in de watervoerende pakketten onder ons.

Boven maaiveld geven hydrologen en waterbeheerders ruchtbaarheid aan wat zich in de stille wateren en diepe gronden afspeelt. Daarbij gebruiken ze hun stem en heel soms verheffen ze die zelfs, teneinde een ander een toontje lager te laten zingen. Dit soort modulaties, die zich in het heetst van de strijd kunnen voordoen, zijn onder hydrologen echter zeldzaam. Over het algemeen is het toch een vrij eentonig liedje dat je hoort tijdens symposia en vergaderingen. Hydrologen en waterbeheerders klinken in allerlei meer of minder ambtelijke overlegcircuits het liefst harmonieus, gericht op consensus als ze zijn. Dissonanten lossen heel snel op, want dat hebben we nu eenmaal met zijn allen zo afgesproken. Monodie heeft de voorkeur boven polyfonie, want we moeten één lijn trekken. Verrassende harmonische wendingen worden afgeslagen, want we willen geen precedent scheppen.

Toch zou het mooi zijn om eens een Bachiaanse, hydrologische fuga te horen tijdens een overleg of symposium. Gekibbel *mit Pauken und Trompeten* en gekabbel met fluit en viola da gamba. Bach heeft zowel in naam als werk associaties met water en stromingen, denk alleen al aan het Leipziger koraalvoorspel *An Wasserflüssen Babylon*, BWV 653. Prachtig gekabbel, muziek met ingebouwde troost, zó mooi!

Vorig jaar heb ik met heel veel plezier samengewerkt met musicus Tim Veldman in een project op het gebied van sonificatie van bodemkundige informatie. Dit mondde uit in een zeer welluidend *Concerto Grosso in So(i)l*, gecomponeerd in het idioom van de barok. In de loop van dit jaar zal dit werk zijn première beleven en als het zover is, dan zult u daar zeker van horen. Het is een resultaat van *artistic research* en het leverde mij nieuwe inzichten en vooral ook inspiratie op. Ik denk dat *artistic research* in de hydrologie ook heel vernieuwend en verfrissend kan zijn.

Mijn muzikale voorkeuren mogen inmiddels duidelijk zijn, maar ik ben geenszins eenkennig. Toen ik echter laatst naar het Eurovisie Songfestival keek, dacht ik: dit moet beter kunnen. Deze gedachte bracht mij op een idee. Daarbij speelden ook wat overpeinzingen bij onze Kees Maasprijs voor het beste artikel in Stromingen een rol – alle hulde overigens voor de zeer terechte winnaars Perry de Louw, Flip Witte, Gé van den Eertwegh, Ruud Bartholomeus, Janneke Pouwels en Joachim Hunink. Hoe zij vocaal presteren weet ik niet, maar dat kan blijken als mijn idee werkelijkheid wordt: een Eurohydro Songfestival! Hoe mooi en uitdagend zou het zijn als wij onze fascinatie door de dynamiek van hydro-

logische processen uitzingen in swingende songs! Competitie is daarbij zeker mogelijk: *douze points* voor het meest sprankelende, spetterende en verfrissende hydrologische lied. Denkend aan een mogelijke voorzitter van de jury laat de naam van de eerste prijs van het Eurohydro Songfestival zich eenvoudig raden: de Cornald Maasprijs!

MK